

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-307/2025-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Općinski sud u Đakovu, sudac Željko Samardžić, u pravnoj stvari tužiteljice Gordane Mahovac, OIB: 68706983055 iz Nove Gradiške, Lj. Gaja 63, zastupana po punomoćniku Krešimiru Pencingeru, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćniku Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i stjecanja bez osnove, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave zaključene 1. rujna 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice, Ivke Kemec, odvjetnice u Đakovu, 1. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom, nepoštenom i bez pravnog učinka ugovorna odredba iz Ugovora o kreditu, broj: 51401340-19365209865 sklopljenog dana 05. ožujka 2003. godine i to u čl. 3. Ugovora kojim je ugovorena naknada u iznosu od 3,5% iznosa kredita kao naknada za korištenje kredita.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužiteljici Gordani Mahovac iz Nove Gradiške, Ljudevita Gaja 63, OIB: 68706983055, isplati na ime stečenog bez osnove iznos od 175,00 EUR (stosedamdesetpet eura) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 21. ožujka 2003. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15%, od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja

je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana,

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužba tužiteljice povučena u dijelu u kojemu ista na iznos od 175,00 EUR potražuje zatezne kamate od 5. ožujka 2003. do 20. ožujka 2003.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. tužiteljici Gordani Mahovac, na ime troškova parničnog postupka isplatiti iznos od 633,90 EUR (šestotridesettri eura i devedeset centi) zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 1. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 24. rujna 2025. navodi da je kao korisnica kredita s tuženikom – kreditorom dana 05. ožujka 2003. godine sklopila Ugovor o kreditu, broj: 51401340-19365209865 (dalje: Ugovor). Tužiteljica je dobila na raspolaganje kredit u iznosu od 5.000,00 € u protuvrijednosti kuna. Navodi da je odredbom čl. 3. Ugovora ugovorena jednokratna naknada u iznosu od 3,5 % iznosa kredita kao naknada za korištenje kredita. O navedenoj naknadi ugovorne strane nisu pregovarale već je tužiteljica bila prisiljena platiti navedenu naknadu prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu. Riječ je o iznosu od 175,00 €. Ističe da se sklapanjem predmetnog ugovora stvorila znatna neravnoteža između ugovornih strana. Zbog opisane jednostrane i netransparentne ugovorene i nepoštene odredbe tuženik je prema mišljenju tužiteljice stekao bez osnove iznos od 175,00 €. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže sudu donijeti presudu kojom će navedenu ugovornu odredbu utvrditi ništetnom i naložiti tuženiku tužiteljici isplatiti na ime ništetne ugovorne odredbe iznos od 175,00 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 5. ožujka 2003. do isplate i naknaditi prouzročeni parnični trošak.

1.1 Naime, nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužiteljica je djelomično povukla tužbu i to na način da u podnesku od 21. svibnja 2026. na iznos od 175,00 EUR potražuje zatezne kamate od 21. ožujka 2003. Navedeni podnesak tuženik je zaprimio 5. lipnja 2026. te se na isti nije očitovao, pa se u smislu odredbe čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje ZPP) smatra da je pristao na ovakvo djelomično povlačenje, pa je odlučeno kao u t. I. rješenja.

2. Tuženik je 27. listopada 2025. podnio odgovor na tužbu u kojemu je naveo kako osporava pravnu osnovu tuženog zahtjeva, te prije svega ističe prigovor zastare. Navodi da odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Navodi da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Smatra da predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Također, navodi da činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Tuženik dalje ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Slijedom navedenog, predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u spis i pročitao Ugovor o nenamjenskom kreditu br. 51401340-19365209865 od 5. ožujka 2003. (str. 5-9 spisa), knjigovodstvenu karticu tuženika (str. 33-47 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje Tonke Vulić od 24. travnja 2026. (str. 55-58 spisa), te je saslušana tužiteljica Gordana Mahovac.

4. Tužbeni zahtjev tužiteljice je osnovan.

5. Među parničnim strankama nije sporno da tužiteljica u svojstvu korisnika kredita i tuženik kao kreditor 5. ožujka 2003. godine sklopili nenamjenski ugovor o kreditu kojim je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 5.000,00 EUR na rok otplate od 84 mjeseca. Također, nije sporno da je istim ugovorom ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 3,50% od iznosa kredita.

6. Među parničnim strankama je sporno je li navedena naknada tužiteljici doista naplaćena, je li utužena ugovorna odredba nepoštena koje nepoštenje bi vodilo ka ništetnosti iste, te je li potraživanje tužiteljice u zastari.

7. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 51401340-19365209865 od 5. ožujka 2003. (str. 5-9 spisa), proizlazi da je isti sklopljen 5. ožujka 2003. godine između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita, bez namjene i to u visini od 5.000,00 EUR na rok otplate od 84 mjeseca. Također, utvrđeno je da je čl. 3. Ugovora ugovorena naknada za obradu kredita u iznosu od 3,50% od iznosa kredita.

8. Iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, Tonke Vulić, od 24. travnja 2026., proizlazi da je u odnosu na predmetni ugovor o kreditu, banka tužiteljici

obračunala na datum korištenja kredita 21. ožujka 2003., 3,00% naknade za obradu kredita u iznosu od 150,00 EUR i 0,50% naknade za stjecanje statusa klijenta u iznosu od 25,00 EUR. Dakle, proizlazi da je od ugovorenog iznosa kredita tužiteljici ustegnuto 3,50% kredita u iznosu kunske protuvrijednosti od 175,00 EUR.

9. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno reproducirao budući da se ista ne odnosi na sporne i odlučne činjenice za predmetni postupak.

10. Tužiteljica Gordana Mahovac saslušana je na ročištu od 24. ožujka 2025. te je ista navela da je predmetni ugovor o kreditu sklopila 2003. godine budući da joj je bio potreban manji iznos novca za adaptaciju kuće, odnosno bilo joj je potrebno za krećenje kuće i uređenje tavanke prostorije. Prilikom pregovaranja s djelatnikom banke bilo je riječi samo o iznosu novca koji je njoj bio potreban, rati i roku otplate dok o nikakvim drugim odredbama nisu pregovarali. Njoj je bilo jasno da će morati snositi određene troškove koji se tiču javnog bilježnika i slično, no nije joj na niti jedan način od djelatnika banke pojašnjeno da bi banci nastao određeni trošak što će obraditi njezin zahtjev za kredit niti zašto je on striktno vezan u postotku od iznosa kredita. Nije mogla utjecati na visinu takve naknade, a da ju je htjela smanjiti ili maknuti iz ugovora, banka joj ne bi odobrila kredit budući da je ugovor dobila samo na potpis na već standardiziranom tipskom obrascu. Pročitala je ugovor prije potpisivanja te joj je bilo jasno onoliko koliko je to moglo biti budući da nije ekonomske struke. U predmetno vrijeme pa niti sada, nije imala otvoren nikakav obrt niti se bavila neakvom trgovačkom djelatnosti, kao niti njezin suprug. Tvrdi da iznos kredita od 5.000,00 EUR nije na svoj račun dobila u cijelosti već je taj iznos bio umanjn za vrijednost predmetne sporne naknade od 175,00 EUR, a što je i vidljivo iz dokumentacije koju je dostavio tuženik.

11. Prije svega, valja naglasiti kako sud prihvaća svu dostavljenu materijalnu dokumentaciju budući da stranke niti nisu sporile činjenice navedene u istoj. Naime, sud tako u cijelosti prihvaća i nalaz i mišljenje vještaka Tonke Vulić koji je dan od strane stručne i nepristrane osobe u ovome postupku, a sačinjen na temelju dokumentacije koju je dostavio sam tuženik. Također, predmetni nalaz i mišljenje je dostavljen tuženiku na očitovanje koji na isti nije imao primjedbi i prigovora.

12. Sud u cijelosti prihvaća i iskaz tužiteljice budući da ista iskazuje životno, logično, uvjerljivo, te u skladu s dostavljenom materijalnom dokumentacijom u ovome spisu.

13. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza sud je nedvojbeno utvrdio da su tuženik i tužiteljica sklopili predmetni ugovor o kreditu, a koji iznos kredita je tužiteljica potrošila na adaptaciju obiteljske kuće, dakle, da predmetni ugovor o kreditu ima svojstvo potrošačkog ugovora, da je tuženik sastavio predmetni Ugovor o kreditu, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužiteljica dobila tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, kao i da tom prilikom nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva kredita budući da je ista bila propisana već donesenom odlukom tuženika. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe Ugovora, utvrđeno je da tužiteljica nije valjano ni upoznata sa spornom odredbom o naknadi i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade zahtjeva

za kredit. Također, utvrđeno je da je banka na ime predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljici 21. ožujka 2003. naplatila ukupan iznos naknade od 175,00 EUR.

14. Odredbom članka 12. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01. – dalje: ZOO), propisano je da u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja.

15. Prema članku 103. stavku 1. ZOO-a ugovor, koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav je ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo.

16. Nadalje, prema članku 104. stavku 1. ZOO-a, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Stavkom 2. istog članka propisano je da ako je ugovor ništav zbog toga što je po svojem sadržaju ili cilju protivan Ustavu Republike Hrvatske i prisilnim propisima, sud može odbiti, u cjelini ili djelomično, zahtjev nesavjesne, strane za vraćanje onog što je drugoj strani dala, a može i odlučiti da druga strana ono što je primila po osnovi zabranjenog ugovora preda općini na čijem području ona ima sjedište odnosno prebivalište. Konačno, stavkom 3. istog članka propisano je da pri odlučivanju sud će voditi računa o savjesnosti jedne odnosno objiju strana, o značenju društvenih interesa koji se ugrožavaju te o moralnim shvaćanjima društva.

17. Odredbom članka 210. stavak 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu. Ako vraćanje imovine nije moguće dužan je nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Stavkom 3. istog članka propisano je da obveza vraćanja imovine odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

18. Valja ukazati kako iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu sklopila za osobne potrebe, odnosno za potrebe adaptacije kuće. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita kao i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao niti je predložio izvođenje ikakvih dokaza na takve okolnosti. Osim toga, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije progovarala o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, niti joj je ponuđeno da pregovara.

19. Obzirom na mnogobrojnu dosadašnju sudsku praksu u sličnim predmetima, sud zaključuje kako se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, stoga se može zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima tužiteljice, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljicom o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora. Sve navedeno upućuje na jasan zaključak da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, konkretno članku 12. ZOO-a.

20. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica neprihvatanjem navedene odredbe bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužiteljice.

21. Dakle, s obzirom na to da je tužiteljica bila ograničena uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, djelatnici tuženika nisu tužiteljici obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer nije mogla sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvatanje ili neprihvatanje, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu.

22. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena odnosno protivna načelu savjesnosti i poštenja, te da je na temelju odredbe članka 103. stavak 1. ZOO-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

23. Budući da je predmetna odredba ništetna, ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 104. ZOO-a tuženik je dužan tužiteljici vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita koja je naplaćena 21. ožujka 2003. u ukupnom iznosu od 175,00 EUR.

24. Na iznos od 175,00 EUR tužiteljici pripadaju zatezne kamate sukladno članku 214. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je naplatom tzv. ulazne naknade postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja jer je povrijedio interese i prava tužiteljice, odnosno jer je u ugovoru o kreditu koristio ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, pa je time ništetna. Naknada je naplaćena 21. ožujka 2003., pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom iz podneska od 21. svibnja 2026. te je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

25. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 110. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske

odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

26. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a (tužiteljica nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu zahtjeva koji se odnosi na zatezne kamate).

26.1. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 793,75 EUR. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje OT) i to trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 23. siječnja 2026. godine kojim se očitovala na tuženikov odgovor na tužbu u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8/1), trošak sastava podneska od 2. travnja 2026. kojim je dostavila dokaz o uplaćenom predujmu za provođenje vještačenja u iznosu od 12,50 EUR (Tbr. 8/4), trošak sastava podneska od 21. svibnja 2026. kojim se očitovala na nalaz i mišljenje vještaka u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištu od 3. veljače 2026., 24. ožujka 2026. i 1. rujna 2026. i to za svako ročište iznos od 50,00 EUR (Tbr. 9/1). Na navedene iznose tužiteljici se priznaje i PDV od 25%. Tužiteljici je dosuđen i trošak plaćenog predujma za provođenje vještačenja u iznosu od 200,00 EUR, te trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 43,27 EUR. Sve navedeno ukupno iznosi 633,90 EUR.

26.2. Tužiteljici nije priznat trošak sastava podneska od 2. travnja 2026. kojim je dostavila dokaz o uplaćenom predujmu za provođenje vještačenja u punom zatraženom iznosu od 25,00 EUR (već 12,50 EUR) budući da se ne radi o obrazloženom podnesku već se isti vrednuje u skladu s odredbom Tbr. 8/4 OT-a u visini od 25% nagrade propisane Tbr. 7/1 OT-a. Također, tužiteljici nije priznat niti trošak konferencije sa strankom u iznosu od 100,00 EUR budući da takav trošak nije bio potreban za vođenje ove parnice, kao niti trošak pristupa ročištu za objave presude u iznosu od 50,00 EUR budući da je takav trošak neizvjestan i punomoćnik tužiteljice će zahtjev za naknadu takvog troška moći postaviti na ročištu za objavu presude ukoliko na isto pristupi.

26.3. Slijedom, navedenog, tužiteljici je dosuđen trošak u iznosu od 633,90 EUR zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja ove presude pa je u odnosu na troškove postupka odlučeno kao u t. II. izreke rješenja.

U Đakovu 1. listopada 2026.

Sudac
Željko Samardžić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Punomoćniku tužiteljice
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-f390c**

Kontrolni broj: **06279-e60e8-b1fc0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.